

Arrest

nr. 289 944 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 oktober 2019 vergezeld van zijn moeder, haar toenmalige partner en zijn jongere broer.

Op 31 oktober 2019 dienden verzoekers moeder en haar toenmalige partner G. E. G. R. een verzoek om internationale bescherming in. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 27 mei 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 december 2021 besloot de Raad in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold het verzoek van zijn moeder ook voor verzoeker als vergezellende minderjarige.

Op 21 mei 2020 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

1.2. Op 25 februari 2022 diende verzoeker een eigen verzoek om internationale bescherming in, op hetzelfde ogenblik waarop zijn moeder een tweede verzoek om internationale bescherming indiende.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 april 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 september 2022.

1.4. Op 8 december 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 december 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten en geboren te zijn op (...) 2002 te San Salvador. U woonde in een appartement in Atlacatl (San Salvador). In juli 2019 zag u op school enkele leerlingen van een hoger jaar een pakketje met vermoedelijk drugs doorgeven. Ze dreigden u te vermoorden indien u hiervan iets kenbaar zou maken. U werd geslagen en uw bril ging hierbij stuk. Nadien bleven ze u op school lastigvallen. Ze vroegen u om voor hen (behorend tot de bende 18) in uw rugzak drugs of wapens de school binnen te smokkelen. De bewakers aan de ingang van de school controleerden u immers niet omdat u een goede leerling was. U weigerde op hun eisen in te gaan. Ze dreigden ermee u te doden als u niet tot hun bende zou toetreden. Ze gaven tevens te kennen dat ze wisten dat u een broer had en dat ze op de hoogte waren waar jullie woonden. In september 2019 vertelde u hierover aan uw moeder K.(...) I.(...) M.(...) D.(...) J.(...) (CG xxx; O.V. xxx), waarop beslist werd dat u zou stoppen met school. Enkele dagen later kwamen twee bendeleden bij u thuis naar u op zoek. U keek stiekem wie het waren, maar had hen nooit eerder gezien. Uw moeder zei hen dat u niet thuis was. Ze geloofden haar niet en dreigden zowel u, uw moeder als uw broer J.(...) E.(...) T.(...) M.(...) (O.V. xxx) te vermoorden als zou blijken dat u wel degelijk thuis was. Hierna verhuisden jullie naar Mejicanos (San Salvador), waar u steeds binnen bleef. In de periode dat jullie daar woonden, gingen uw moeder en u aangifte doen bij de politie van hetgeen jullie was overkomen. Op 27 oktober 2019 vertrokken jullie uit El Salvador. Jullie reisden legaal via Spanje en kwamen in België aan op 28 oktober 2019. Op 31 oktober 2019 dienden uw moeder en haar toenmalige partner G.(...) E.(...) G.(...) R.(...) (CG xxx; O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van uw moeder ook in naam van u en uw broer als vergezellende minderjarigen ingediend.

Op 27 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) voor uw moeder en haar toenmalige partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vrees voor vervolging door de bende 18. Ze gingen in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22 december 2021 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS.

Op 25 februari 2022 diende uw moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. U diende op diezelfde datum tevens een verzoek om internationale bescherming in uw eigen naam in. U verklaart dat bendeleden na jullie vertrek bij uw zus E.(...) A.(...) J.(...) M.(...) (CG xxx; O.V. xxx) naar u kwamen vragen. Zij vestigde zich bij haar vader, waarna hij in december 2020 door bendeleden werd vermoord. In 2021 kwamen bendeleden twee keer naar jullie vragen bij jullie bureaus. In januari 2022 gebeurde dit nog een keer. Ondertussen werd ook uw neef ontvoerd. Uw zus vertrok op 27 oktober 2021 uit El Salvador. Ze kwam in België aan op 28 oktober 2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende reeds door uw moeder voorgelegde documenten: uw studentenkaart, een proces-verbaal van jullie aangifte bij de politie en twee verklaringen van burens. Verder legt u nog een foto voor van een bendelid.

Het tweede verzoek van uw moeder werd op 29 april 2022 niet-ontvankelijk verklaard aangezien ze geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die uw moeder K.(...) I.(...) M.(...) D.(...) J.(...) (CG xxx; O.V. xxx) en haar toenmalige partner G.(...) E.(...) G.(...) R.(...) (CG xxx; O.V. xxx) aanhaalden ter staving van hun verzoeken. U vreest te worden gedood door leden van de bende 18 omwille van het feit dat u weigerde met hen samen te werken. U maakt enkel melding van de reeds door hen aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald het feit dat u meermaals bedreigd werd, dat de vader van uw zus gedood werd en dat uw neef ontvoerd werd (CGVS p.2, 9-10). Uw moeder en haar ex-partner zijn er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. De beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest, dat gezag van gewijsde geniet. Het volgend verzoek van uw moeder werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien ze geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt (zie beslissingen CGVS en arrest RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Ook uw eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat u wel degelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar u opnieuw verwijst naar de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van uw familieleden, dient te worden aangestipt dat u hier zelf opmerkelijk vaag over blijft. Zo herinnert u zich niet of u begin, midden of eind juli voor het eerst met de bendeleden in aanraking kwam (CGVS p.14). Verder verklaart u eerst tussen midden en eind september 2019 uw studies te hebben stopgezet (CGVS p.6). Nadien beweert u plots dat het begin september was (CGVS p.15). U herinnert zich tevens niet hoe de personen die bij u thuis langskwamen eruit zagen (CGVS p.15). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Ook wanneer bendeleden vorig jaar twee keer naar jullie kwamen zoeken, kunt u niet zeggen (CGVS p.12). Op de vraag wanneer de bendeleden voor het eerst bij uw zus naar jullie op zoek kwamen, kunt u niet specifiek antwoorden dan te verklaren dat het maanden na jullie vertrek uit het land was (CGVS p.18-19). Wanneer wordt gevraagd wanneer haar vader overleed, zegt u eerst niet te weten wanneer dit was. Dan verklaart u dat het in december 2020 gebeurde, waarna u onmiddellijk het jaartal aanpaste naar 2019 (CGVS p.16). U verklaart niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden waarin uw neef verdween. U weet niet waar het gebeurde en over wanneer het gebeurde bent u wederom niet specifiek dan dat het maanden geleden plaatsvond. U wil hierover ook niet meer weten. U kunt zelfs zijn volledige naam niet herinneren. Bovendien hebt u ook geen idee hoe het onderzoek naar zijn verdwijning verloopt (CGVS p.16-17). Een dergelijke laconieke houding doet nogmaals afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees.

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. U verklaart voor de vermeende problemen in 2019 nooit eerder problemen te hebben gehad met bendeleden (CGVS p.15). Bovendien hebt u nooit verwondingen opgelopen (CGVS p.16). U verbleef gedurende een maand voor uw vertrek in Mejicanos. Naar eigen zeggen kwam u gedurende die periode het huis niet uit. Hoewel u toen wel een klacht ging indienen. In de maand dat u daar verbleef, gebeurde er niets (CGVS p.3-4, 10, 16). U beweert dat bendeleden in uw oorspronkelijke buurt naar u kwamen vragen in januari 2022. Sindsdien hebt u geen nieuws meer omtrent jullie situatie. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.17). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost

nog te informeren omtrent uw situatie, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 4 juli 2022, p. 23). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Verschillende van uw familieleden, meer bepaald uw grootouders, oom en zijn kinderen, verblijven nog steeds in El Salvador. Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.6). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer geviséerd zouden worden.

De door u voorgelegde documenten werden reeds door uw moeder voorgelegd en werden dan ook reeds besproken in de beslissingen met betrekking tot haar verzoeken (CGVS p.8). Bijkomend kunnen nog enkele opmerkingen worden gemaakt omtrent uw verklaringen over de aangifte. Zo is het vreemd dat u niet kunt zeggen waar u deze aangifte deed (CGVS p.9). U beweert dat twee personen bij u thuis naar u kwamen vragen, terwijl in de aangifte vermeld staat dat het maar een persoon was (CGVS p.15). Volgens uw verklaringen werd in de aangifte niet vermeld dat de personen die u de eerste keer bedreigden tot het tweede jaar behoorden. Nochtans blijkt uit de vertaling van dit document dat dit wel degelijk werd genoteerd. Het is ook frappant dat u beweert niet te weten of in de aangifte al dan niet vermeld stond dat de bende 18 verantwoordelijk was voor de bedreigingen. U beweert niet meer de moeite te hebben genomen de aangifte nog een keer te lezen. Bovendien hebt u ook niet meer geïnformeerd naar de stand van het onderzoek van de politie en weet u ook niet of uw moeder dit wel deed (CGVS p.10-11). Dit alles brengt des te meer schade toe aan de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees.

Enkel de foto waar een bendelid op afgebeeld staat, werd nog niet door haar neergelegd. U voegt dit document toe om aan te tonen dat bendeleden zulke gebaren gebruiken en dat ze zo dus zouden te herkennen zijn (CGVS p.13). Hiermee toont u geenszins aan dat u werkelijk door hen werd geviséerd of in de toekomst iets voor hen zou hoeven te vrezen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat uw halfzus E.(...) A.(...) J.(...) M.(...) (CG xxx; O.V. xxx) tevens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Hij meent dan ook dat het past om hem te erkennen als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij wijst in dit verband op de humanitaire en veiligheidssituatie in El Salvador.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 55/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan in dezen niet dienstig worden aangevoerd daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers verzoek om internationale bescherming berust volledig op dezelfde gronden die zijn moeder en haar toenmalige partner aanhaalden ter staving van hun verzoeken, met name de vrees dat verzoeker wordt gedood door leden van de bende 18 omwille van het feit dat hij weigerde met hen samen te werken. De Raad oordeelde evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers moeder en haar ex-partner er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker, op basis van dezelfde motieven, wel een nood aan internationale bescherming zou hebben;

(ii) ook verzoekers eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat hij wel degelijk een nood aan internationale bescherming heeft aangezien (a) hij opvallend vaag blijft over de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van zijn familieleden, (b) verzoeker niet *in concreto* kan aantonen dat hij actueel door de bendeleden zou worden geviséerd bij terugkeer naar El Salvador;

(iii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen daar zij reeds door zijn moeder werden voorgelegd en in het kader van haar verzoeken werden besproken; te meer daar verzoekers verklaringen omtrent de aangifte en zijn gebrek aan interesse in de evolutie van het onderzoek verder schade toebrengt aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees;

(iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar El Salvador te vrezen te worden gedood door bendeleden van bende 18 omdat hij weigerde met hen samen te werken. Hij geeft aan dat zijn halfzus geconfronteerd werd met de bendeleden na zijn vertrek, dat zij zich ging vestigen bij haar vader, die in december 2020 door bendeleden werd vermoord. In 2021 kwamen bendeleden twee maal naar hun

familie vragen bij de buren en in januari 2022 gebeurde dit opnieuw. Ondertussen werd ook verzoekers neef ontvoerd.

2.3.5.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zich volledig baseert op de asielmotieven zoals deze werden uiteengezet door zijn moeder en haar toenmalige partner in hun verzoeken om internationale bescherming – dat van zijn moeder werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens in hoofde van verzoeker ingesteld –, met name het feit dat zij vrezen dat verzoeker zal worden gedood door bendeleden van de bende 18 omwille van zijn weigering om met hen mee te werken. In dit verband oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 265 989 van 22 december 2021 dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van verzoeker met de bende 18. Dit omdat (i) de documenten die zij voorlegden wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstonden om hun vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, (ii) er in het administratief dossier geen elementen voor handen waren waaruit bleek dat het gezin van verzoeker, gelet op de context in El Salvador, zich in een precare socio-economische situatie bevond noch dat verzoekers moeder en toenmalige partner en hun kinderen enige affiniteit zouden hebben met de bendes, (iii) verzoekers moeder en toenmalige vriend ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent de identiteit van bendeleden die hem bedreigden, (iv) zij incoherente verklaringen aflegden over het incident op 27 september 2019, (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gebeurtenissen die zouden zijn gevolgd op de voorgehouden bedreiging op 27 september 2019, (vi) gelet op het gegeven dat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende 18, kon evenmin worden aangenomen dat de vader van verzoekers zus zou zijn vermoord omwille van deze problemen.

Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers eigen verklaringen in dit verband en de documenten die hij ter staving hiervan voorlegt, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Ook uw eigen verklaringen kunnen niet doen besluiten dat u wel degelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar u opnieuw verwijst naar de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van uw familieleden, dient te worden aangestipt dat u hier zelf opmerkelijk vaag over blijft. Zo herinnert u zich niet of u begin, midden of eind juli voor het eerst met de bendeleden in aanraking kwam (CGVS p.14). Verder verklaart u eerst tussen midden en eind september 2019 uw studies te hebben stopgezet (CGVS p.6). Nadien beweert u plots dat het begin september was (CGVS p.15). U herinnert zich tevens niet hoe de personen die bij u thuis langskwamen eruit zagen (CGVS p.15). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Ook wanneer bendeleden vorig jaar twee keer naar jullie kwamen zoeken, kunt u niet zeggen (CGVS p.12). Op de vraag wanneer de bendeleden voor het eerst bij uw zus naar jullie op zoek kwamen, kunt u niet specifiek antwoorden dan te verklaren dat het maanden na jullie vertrek uit het land was (CGVS p.18-19). Wanneer wordt gevraagd wanneer haar vader overleed, zegt u eerst niet te weten wanneer dit was. Dan verklaart u dat het in december 2020 gebeurde, waarna u onmiddellijk het jaartal aanpaste naar 2019 (CGVS p.16). U verklaart niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden waarin uw neef verdween. U weet niet waar het gebeurde en over wanneer het gebeurde bent u wederom niet specifiek dan dat het maanden geleden plaatsvond. U wil hierover ook niet meer weten. U kunt zelfs zijn volledige naam niet herinneren. Bovendien hebt u ook geen idee hoe het onderzoek naar zijn verdwijning verloopt (CGVS p.16-17). Een dergelijke laconieke houding doet nogmaals afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees.

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. U verklaart voor de vermeende problemen in 2019 nooit eerder problemen te hebben gehad met bendeleden (CGVS p.15). Bovendien hebt u nooit verwondingen opgelopen (CGVS p.16). U verbleef gedurende een maand voor uw vertrek in Mejicanos. Naar eigen zeggen kwam u gedurende die periode het huis niet uit. Hoewel u toen wel een klacht ging indienen. In de maand dat u daar verbleef, gebeurde er niets (CGVS p.3-4, 10, 16). U beweert dat bendeleden in uw oorspronkelijke buurt naar u kwamen vragen in januari 2022. Sindsdien hebt u geen nieuws meer omtrent jullie situatie. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.17). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook

familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 4 juli 2022, p. 23). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Verschillende van uw familieleden, meer bepaald uw grootouders, oom en zijn kinderen, verblijven nog steeds in El Salvador. Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.6). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer geviséerd zouden worden.

De door u voorgelegde documenten werden reeds door uw moeder voorgelegd en werden dan ook reeds besproken in de beslissingen met betrekking tot haar verzoeken (CGVS p.8). Bijkomend kunnen nog enkele opmerkingen worden gemaakt omtrent uw verklaringen over de aangifte. Zo is het vreemd dat u niet kunt zeggen waar u deze aangifte deed (CGVS p.9). U beweert dat twee personen bij u thuis naar u kwamen vragen, terwijl in de aangifte vermeld staat dat het maar een persoon was (CGVS p.15). Volgens uw verklaringen werd in de aangifte niet vermeld dat de personen die u de eerste keer bedreigden tot het tweede jaar behoorden. Nochtans blijkt uit de vertaling van dit document dat dit wel degelijk werd genoteerd. Het is ook frappant dat u beweert niet te weten of in de aangifte al dan niet vermeld stond dat de bende 18 verantwoordelijk was voor de bedreigingen. U beweert niet meer de moeite te hebben genomen de aangifte nog een keer te lezen. Bovendien hebt u ook niet meer geïnformeerd naar de stand van het onderzoek van de politie en weet u ook niet of uw moeder dit wel deed (CGVS p.10-11). Dit alles brengt des te meer schade toe aan de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees.

Enkel de foto waar een bendelid op afgebeeld staat, werd nog niet door haar neergelegd. U voegt dit document toe om aan te tonen dat bendeleden zulke gebaren gebruiken en dat ze zo dus zouden te herkennen zijn (CGVS p.13). Hiermee toont u geenszins aan dat u werkelijk door hen werd geviséerd of in de toekomst iets voor hen zou hoeven te vrezen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder op 29 april 2022 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

2.3.5.3. Verder merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij de door hem aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoeker verwijst, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET